

[Erik Eriksen.]

betyder en splittelse, der for mig at se efterhånden vil få alvorlige konsekvenser for dansk økonomi. Tilfældige eksportmuligheder for dansk landbrug har skjult eller i hvert fald i nogen grad tilsløret problemerne. Vi kan jo alle være enige om, at det vil være så langt det lykkeligste, om Storbritannien og fællesmarkedet finder hinanden i en ordning, som muliggør en sammensmeltning af de to markedsdannelser — herom er vi som sagt alle enige — men i realiteternes verden tror jeg vi må gøre os klart, at det kan tage meget lang tid, før en sådan sammensmeltning på ny kan gøres til genstand for forhandling, og vi må endvidere være opmærksom på, at det ingenlunde er sikkert, at England og Danmark har helt sammenfaldende interesser i denne sag. Vi kan udmærket godt forestille os en situation, i hvilken England gennem forhandling med de seks får varetaget sine centrale interesser, medens de danske synspunkter bliver ladet tilbage, jeg havde nær sagt i den kolde sne.

Det er derfor, vi i venstre har ment, at regeringen burde have folketingets indforståelse med større handlefrihed. Vi tror, det ville tjene danske interesser bedst at have muligheden stående åben for en selvstændig dansk stillingtagen til fællesmarkedet. Så meget om dette forhold.

Må jeg så nævne, at sidste år var der, så vidt jeg kan skønne, næsten ingen stigning i industriproduktionen. Den meget beskedne stigning i samfundets velstand skyldes hovedsagelig de gunstige afsætningsmuligheder, som sidste år opstod for vort land. Der er meget, som tyder på, at vi er på vej henimod en situation, der i hvert fald er beslægtet med den såkaldte indkomstsplosion i 1961 og 1962. Jeg har nævnt byggeriet, og byggeriets siksakkurs har sit ansvar, længslidningen har sit, og store befolkningsgrupper knytter store forventninger til muligheden for indkomststigninger næste forår, og det er dette og andet, der truer stabiliteten i vor økonomi.

Den såkaldte helhedsløsning, som sidste år blev påtvunget befolkningen, lader sig ikke gentage, og det ved regeringen udmærket godt. Det var en nødløsning, som ikke havde noget konstruktivt sigte; den var sådan set uden perspektiv, og det

økonomiske råd, om hvilket vi altså har fået at vide, at det ikke bør beskæftige sig med boligproblemerne, arbejder nu med regeringens fulde billiggelse med en indkomstpolitik, eller hvad man nu vil kalde det. De tre vise mænd skal simpelt hen befri regeringen for en stillingtagen til den økonomiske politik, den økonomiske politik, der skal føres til næste forår.

Må jeg have lov at sige, at adskillige — herunder i al beskedenhed jeg selv — for længst har prøvet at gøre regeringen begribeligt, at så længe den sidder, er det dens ansvar, at der føres en økonomisk politik med henblik på de problemer, der er under fuld udvikling allerede nu, og som vil nå deres klimaks næste forår.

Sidste forår ved denne tid var det blevet klart, som også den ærede socialdemokratiske ordfører var inde på, at vi skulle tage stilling til jordlovgivningen. Det var også klart, at regeringen i virkeligheden ikke ønskede at forhandle om forslagene. Oppositionen havde uden held argumenteret på, at lovforslagene var slet forberedt og i øvrigt stærkt præget af den formynderstatsindstilling, der ikke kan siges at være så helt sjælden hos denne regering. Men regeringen vendte det døve øre til, og sagen blev gjort til en hastesag. På dette grundlag var det, at venstre og det konservative folkeparti så sig nødsaget til at benytte den grundlovshjemlede adgang til en folkeafstemning om en række af lovforslagene. Det viste sig jo også glædeligvis, at vælgerne med et betydeligt flertal sluttede op bag vore synspunkter og imod regeringens forslag. Jeg nævner det også for at understrege, at vælgerbefolkningens flertal var — og jeg tror er — liberalt i sin grundindstilling. I hvert fald viste folkeafstemningen det meget klart. Det har imidlertid virket forbløffende, at flertalsregeringen i de forløbne mere end 11 måneder har undladt at fremsætte nye forslag til en jordlovgivning.

Når man nu erindrer sig, hvor stærkt det hastede før folkeafstemningen, så er det simpelt hen uforståeligt, at der siden intet er sket. Også her synes jeg at regeringen har givet op over for problemerne. Man kan i hvert fald ikke sige, som det ærede medlem hr. K. B. Andersen for et øjeblik siden påstod, at regeringen har